

РЕШЕНИЕ

№ 33569

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 01.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **5678** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) вр. чл. 8, чл. 13 и чл. 14 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС).

Образувано е по жалба на М. М., родена на 22 ноември 1961 г. в [населено място], Република Турция, легитимираща се с национален паспорт № U25120611, издаден на 29.09.2021 г. със срок на валидност 29.09.2031 г., депозирана чрез пълномощника ѝ - адв. Н. И. Г., САК, против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“ от 09.05.2025 г., издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция по Заявление № IST25005784V от 06.03.2025 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се, че е издаден в нарушение на защитените от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи – права на личен и семеен живот (чл. 8) и на свободно движение (чл. 2 от Протокол № 4 към КЗПЧОС), включително на правото на уважение към личния живот. Според жалбоподателката, издаденият Отказ е лишен от фактическа и правна обосновааност доколкото не съответства на информацията, съдържаща се в представените със Заявлението документи. Твърди се, че не са отчетени обективните пречки за достъп до жилището по време на извършената проверка от служители на Отдел «Миграция» при Столична дирекция на вътрешните работи – извършвани текущи ремонтни дейности, които не могат да се преценяват във вреда на заявителя. Застъпено е становище за непропорционално засягане на защитени от международното право и Конституцията права. Оспорено е основанието, на което се е позовал административният орган -

визираното в чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на обжалвания Отказ за издаване на виза тип „D“ и връщане на преписката за ново произнасяне със задължителни указания по приложението на закона.

Пълномощникът на жалбоподателката не участва в съдебното заседание, въпреки своевременното уведомяване.

Процесуалният представител на ответника – завеждащ „Консулска служба“ в Генерално консулство на Република България в И., Турция – главен специалист И. А. (л. 53 и л. 55) също не се яви в съдебното заседание. Ангажира доказателства, по реда на чл. 192 от ГПК вр. чл. 144 от АПК – становищата на Дирекция „Миграция“ – МВР и Държавна агенция „Национална сигурност“, представени в проведената съгласувателна процедура по чл. 30, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София – град, въз основа на приложените към делото доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна :

На 06.03.2025 г. М. М., родена на 22 ноември 1961 г., в [населено място], Република Турция, гражданка на Република Турция е подала Заявление № IST25005784V за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“ в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция (л. 35 – л. 38).

В Заявлението не е посочена целта на пътуването и източниците на средства, с които ще бъдат покрити разходите за пътуване и издръжка (т. 21 и т. 36 от Заявлението – л. 36-гръб – л. 37), но е посочен адрес на пребиваване в България - [населено място],[жк], жилищна сграда 95, ап. 90 (л. 35).

Към Заявлението са приложени изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 вр. чл. 13, ал. 1 и чл. 14 от НУРИВОВР

- копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт) № U25120611, издаден от Република Турция на 29.09.2021 г. със срок на валидност до 29.09.2031 г., съдържащ снимка и лични данни (л. 11 и л. 50-гръб)

- копие на Застрахователна полица № 2610201251441 от 10.02.2025 г. за валидна медицинска застраховка за периода 11.02.2025 г. – 10.02.2026 г., издадена от „Живото-застрахователен институт“ АД със застрахователното покритие 60 000 лева (чл. 14 от Наредбата – л. 12 – л. 13 и л. 49-гръб – л. 50),

Приложени са и

- Банково удостоверение изх. № 53 от 07.02.2025 г. издадено от „Те-Д. З. Б. – клон С.“, в което е отразено, че заявителката М. М. е клиент на Банката и към 07.02.2025 г. има разполагаема наличност по сметката си 3 540,55 евро с легова равностойност 6 924,71 лева (л. 28 и л. 46-гръб),

- Удостоверение, издадено на 16.12.2024 г. от Областна дирекция „Социално осигуряване“ – [населено място] при Социален Осигурителен Институт, в което е посочено, че жалбоподателката М. М. е регистрирана на 01.11.1988 г. по Закон № 5510 4/1-а със застрахователен рег. № 3400014086129, а от 30.06.1997 г. е регистрирана с рег. № [ЕГН] и получава пенсия за старост, считано от 01.05.2012 г., с размер към 27.12.2024 г. - 13 197,98 турски лири (л. 24 – л. 27, л. 40-гръб – л. 42),

- Свидетелство за съдимост на М. М., изх. № 0000-2024-[ЕГН] издадено на 22.11.2024 г. от Главна дирекция „Правен регистър и статистика“ в Министерство на вътрешните работи на Република Турция (л. 14 – л. 15 и л. 16 – л. 17, л. 47 – л. 48),

- препис – извлечение от Регистър за гражданско състояние, издаден на 22.11.2024 г. със срок на валидност 21.05.2025 г., въз основа на данни от Регистър на населението 1183 Б., в който са отразени личните данни на жалбоподателката както и тези на съпруга ѝ и децата ѝ (л. 18 – л. 20 и л. 21 – л. 22 и л. 38 – л. 40),

- заверено копие на нотариално заверен Договор за наем на недвижим имот от 07.02.2025 г. със страни – наемодател В. Д. К. и наематели - Ръзки М. М. (съпруг на заявителката) и М. М., които са представлявани от пълномощник Р. Т.. С Договора им е предоставено право на ползване на апартамент № 90 в [населено място],[жк], жилищна страда в бл. 95 за срока от 07.02.2025 г. до 07.07.2026 г. (л. 42-гръб),

- нотариално заверена на 07.02.2025 г. Декларация по чл. 24, ал. 2, предл. последно вр. § 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за чужденците в Република България вр. чл. 14, ал. 1, т. 3 от Правилника за приложение на Закона за чужденците в Република България, с която В. Д. К. е декларирал, че М. М. има сключен договор за наем на апартамент № 90 в жилищна сграда - блок 95, находяща се в [населено място],[жк] със срок до 05.08.2026 г. и е изразил съгласие да бъде регистрирана на този адрес за периода на пребиваване в Република България (л. 23 и л. 44),

- заверено копие на Нотариален акт за покупко - продажба на недвижим имот № 112, том I, рег. № 55135, дело 99 от 29.10.2024 г. по описа на Нотариус Ц. М. – А., нотариус с район на действие района на Районен съд – [населено място], вписан в регистъра на Нотариалната камара под № 562, въз основа на който В. Д. К. е придобил право на собственост върху самостоятелен обект в сграда с административен адрес – [населено място], район „Студентски“, [жк], блок 95, вх. Е, ет. 5, ап. 90 (л. 29 – л.32 и л. 44-гръб – л. 46).

Оспореният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза тип „D“ (л. 33 и л. 48-гръб) е издаден след проведена съгласувателна процедура чрез Националната визова информационна система, въз основа на извършена проверка на данните в заявлението и приложените към него документи. Обоснован е с основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ – не доказана достоверно цел и условия на заявеното пребиваване. В допълнителните бележки на бланковата форма на Отказа е посочено, че при проверка на посочения адрес в Заявлението е установено, че се провеждат ремонтни дейности и наемодателят е отказал да осигури достъп до жилището.

В съдебното производство като писмено доказателство, по искане на процесуалния представител на ответника, е прието Становище рег. № 513р-36016 от 04.04.2025 г. на началника на отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (л. 63 – л. 64 и л. 65 – л. 66), в което е отразено основание за издаване на визата - чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ - членове на семейство на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. В становището е посочено, че за апликанта няма данни в информационните масиви - АИС „ИД“ – Н. ШИС. Отрицателното становище е обосновано с данни от проведен разговор с наемодателя, който при първоначалната проверка е заявил, че жалбоподателката и съпругът ѝ ще ползват част от жилището, а впоследствие, че ще им предостави всички помещения, но е отказал да осигури достъп на служителите на отдел „Миграция“ и не им е представил и Договора за наем, въпреки че от приложеното към заявлението за издаване на виза копие е видно, че нотариалната заверка на подписите е от 07.02.2025 г. (месец преди подаването на заявлението). Посочено е и, че при посещение на адреса е осъществен контакт със съседите, които са заявили, че се извършват основни ремонтни дейности. Въз основа на тези данни е направен извод, че към момента на проверките жилището не може да се ползва по предназначение – за жилищни нужди.

С писмо рег. № М-6847 от 20.06.2025 г. (л. 69 и л. 70) заместник председателят на Държавна агенция „Национална сигурност“ е уведомил съда, че съгласувателната процедура по Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, подадено от М. М. е проведена от С. – ДАНС. В Националната визова информационна система е изразено отрицателно становище, поради наличие на основанието по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, въпреки че апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност.

Обжалваният в настоящето производство Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза тип „D“ е връчен лично на жалбоподателката М. М. на 09.05.2025 г. (л. 48-гръб)

Описаните релевантни за правния спор факти, установени от приложените към делото доказателства, дават основание за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 19.05.2025 г., в предвидения преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения акт, чийто права са засегнати неблагоприятно.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е регламентиран в Закона за чужденците в Република България. Валидно издадената виза е изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС (чл. 8, ал. 1 от ЗЧРБ).

Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1 – Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

В чл. 9е, ал. 2 от ЗЧРБ е посочено, че условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с Инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ – Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи.

Отказът е издаден от компетентен орган – завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция. Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи (л. 54), издадена на основание чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на Министерство на външните работи, на директорите на дирекция „К. отношения“, на началника на отдел „Национален визов център“ и служителите в отдела, ангажирани със съгласуване и проверки на заявления за издаване на визи, на основание чл. 34 и чл. 29а, ал. 2 от НУРИВОВР, са предоставени правомощия да вземат решения за отказ за издаване на визи, на основанията по чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 32, т. 1 от Регламент (ЕО) 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността. Възложено е на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от НУРИВОВР и по Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс.

Към преписката е приложена Заповед № 6 от 13.02.2025 г., издадена от Генералния консул в Генерално консулство на Република България в И., Република Турция, с която е определил

заверяващият „Консулската служба“ като длъжностно лице с право да съставя, подписва и връчва (съобщава) на заинтересованите лица формулярите по Приложение № 7 и 8 към чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР и Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс (л. 36).

Отказът за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип “D” по подаденото на 06.03.2025 г. Заявление от жалбоподателката М. М. в Генералното консулство на България в И., Република Турция е издаден след изпълнена съгласувателна процедура чрез Националната визова информационна система, съгласно чл. 30, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 16 – чл. 20 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Обективиран е върху стандартен формуляр за Уведомление за основанията за Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от НУРИВОВР и съдържа всички необходими реквизити, които отговарят и на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Неоснователни са възраженията на процесуалния представител, че изводът на административния орган за наличие на основания за отказ, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, не отговаря на информацията в приложените документи към Заявлението.

Съгласно разпоредбата на чл. 21, § 3, б. „б“ от Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността достоверното обосноваване на целта и условията на планирания престой и наличието на достатъчно средства за издръжка за срока на планирания престой, а и за връщане в държавата по произход, са задължителни изисквания при проверка на кандидата отговаря ли на условията за влизане и престой. В § 7 на чл. 21 от Регламента е предвидено, че заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване следва да бъде разгледано главно въз основа на автентичността и надеждността на представените документи и направените декларации от кандидата. Твърденията в жалбата, че достъпът до имота не е възпрепятстван от лицето – собственик и наемодател на имота, но такъв не е осигурен, защото е нямал право да влиза в апартамента без изричното съгласие на наемателите, са голословни и неподкрепени с доказателства. Нещо повече, противоречат на договорените условия с представения Договор за наем, в който не е предвидено подобно ограничение за собственика - наемодател. Съгласно чл. 11 наемодателят е задължен „...в случай на извънсъдебни/съдебни претенции на трети лица да окаже необходимото правно и фактическо съдействие на наемателя, за защита на правата му, произтичащи от договора“ (л. 42). Осигуряването на достъп на служителите на Отдел „Миграция“ при СДВР за извършване на проверка на отразеното от жалбоподателката място на пребиваване в Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на територията на България и условията, при които ще живее по време на престоя ѝ в България, а и на декларираното от наемодателя съгласие, в приложената към заявлението декларация по чл. 24, ал. 2, предл. последно от ЗЧРБ, безспорно следва да се преценяват като фактически действия, с които е трябвало да се окаже съдействие в защита правата на наемателя.

Липсата на представени доказателства в настоящото производство, въпреки изминалия период от време – повече от 4 месеца след сключване на договора – 07.02.2025 г., с които да се удостовери изпълнението на задължението на наемателите за заплащане на наемната цена, съгласно условията на чл. 7 и чл. 5 от Договора, за предаване на посочената в чл. 20 от договора обезпечителна сума, включително за платени разходи за ползвана ел. енергия, вода, парно, газ и др. от момента на сключване на договора – 07.02.2025 г. и най-вече за предаване на имота с приемо – предавателен протокол, съгласно чл. 9 от Договора, в който да е отразено състоянието, инвентара на имота, включително показателите на измервателните уреди (л. 42-гръб), дават основание на настоящия съдебен състав да приеме за голословни и противоречащи на събраните

доказателства възраженията за недостоверност и неточност на констатациите и изводите, направени въз основа на резултатите от извършените проверки от служителите на Отдел „Миграция“ при СДВР, с които е обосновано отрицателното Становище на началника на Отдел „Миграция“ при СДВР.

Предвид изложеното, законосъобразно, спазвайки и изискването на чл. 20 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи във вр. чл. 30, ал. 2 от НУРИВОВР при изразеното отрицателно становище от Дирекция „Миграция“ – МВР, административният орган е приел за невярно декларирани, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ данните за мястото, на което жалбоподателката е заявила, че ще пребивава при престоя си в Република България, отчитайки и липсата на посочено основание за пребиваването. Не са допуснати твърдените в жалбата нарушения на защитени от Конвенцията за правата на човека и основните свободи, права на жалбоподателката.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ депозираната чрез пълномощник, адв. Н. Г., САК жалба на М. М., родена на 22 ноември 1961 г., в [населено място], Република Турция, гражданин на Република Турция, с валиден национален паспорт № U25120611, издаден на 29.09.2021 г. против Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, виза тип „D“, издаден на 09.05.2025 г. от завеждащ „Консулска служба“ в Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Турция по Заявление № IST25005784V от 06.03.2025 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: